

B|WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KLASS 7B

Början
på värmen

Perhilla Gesén

OSKAR

Det är som om något ont i henne spänner rösten, lite i taget, innan den går av och blir en sludrig massa av elaka ord. Som en slapp spyta skvätter de ut. Stinker i flera dagar.

De promenerar ut från mataffären. Carola går ryckigt och i otakt medan hon skjuter Almas sittvagn framför sig. Alma själv går tyst bredvid med blicken rakt fram. En bit bort leker några barn, när Alma hör dem stannar hon till och tittar. Oskar lyfter huvudet från tidningen. Han ser att Carola och Per går vidare, innan de märker något är han framme hos sin lillasyster.

– Kom igen, väser han och spänner ögonen i henne.

Alma skyndar ifatt vagnen och fortsätter gå. Inte ett steg framför vagnen och inte halka efter bakom. Carola och Per pratar på. Per berättar något som en gemensam vän har gjort. De skrattar. Pers skratt låter nästan snällt. Nu är det bara branta backen kvar, sen är de hemma. Men Oskar vågar inte koppla av, han stirrar och stirrar på de feta bokstäverna på kvällstidningens framsida.

Dödade sina tre barn

Det är ingen idé att slå upp tidningen och börja läsa för han måste vara beredd. Det gäller att fokusera på rubriken, att inte möta deras ögon, att vara lagom osynlig men redo. *Dödade barn.* Carola går så fort uppför backen att Alma inte hinner med.

– Hallå latmask sätt fart nu, säger hon.

Oskar försöker putta på Alma så att hon ska gå fortare.

– Låt henne va, säger Carola.

– Ja, hur skulle du själv tycka om nån som var skitstor kom fram och bara ... bah...

Per är bakom Oskar på noll sekunder och demonstrerar vad han försöker berätta. Oskar får en rejäl knuff så att han förlorar balansen och är på väg att ramla.

– Fan va du såg ut! Du skulle ha sett dig! skrattar Per.

Carola skrattar med och stirrar på Alma.

– Jag har ju sagt att du ska hålla i vagnen!

– Men jag är trött, säger Alma och tittar längtansfullt mot vagnen som är lastad med kassar från mataffären och systembolaget.

– Hörde du? Vår lilla prinsessa är trött, säger Carola sarkastiskt.

– Vet du inte att alla barn som klagar blir bortrövade av det stora trollet? skrockar Per och rusar fram mot Alma, som skriker i panik.

Under en bråkdels sekund ser Oskar framför sig hur Per kommer att lyfta Alma högt i luften och tappa henne på den hårda asfalten, men det händer inte och snart seglar hon ovanför Pers huvud.

– Eoou krasch! tjuter Per och leker att hon är ett flygplan som störtar.

Almas skratt blandas med gråt och gnäll och det är tydligt att hon vill bli nersläppt, men Oskar tycker inte hon ska klaga. Hon slipper ju gå. Per svänger fram och tillbaka uppför backen med Alma farligt dinglande ovanför sitt huvud. Plötsligt kör Carola in vagnen i Pers fot. Han stannar förvånat till.

– Förlåt.

Ordet kommer snabbt, på en inandning. Per står fortfarande stilla. Så flinar han stort.

– Hur fan kör du? Så där kör bara fittor. Eller hur Oskar?

– Skärp dig morsan, säger Oskar och hoppas att det räcker. Att det ska blåsa över.

Alma försöker lirka sig loss. Per verkar inte tänka på att han släpper ner sin dotter. Oskar är på väg för att skydda, men när Pers hand far efter Carola tar rädslan över. Oskar ser hur styvpappan rufsar henne i håret innan han sluter handen som en klo för att få ett bra grepp.

– Se inte så rädd ut, man får väl skoja lite?

Carolans huvud tvingas bakåt så att halsen blottas. Oskar ser att hon försöker le men det blir en grimas. Så släpper Per och går vidare.

Samhällskunskapsboken. Så ful att den borde brännas. Oskar stirrar på löjliga ansikten som ler mot honom. Ett slags collage av Sverige kanske, och titta, de har till och med lyckats pressa in en kvinna med slöja för att visa hur mesigt landet är. Som om alla skulle vara svenskar, lika mycket värda. Oskar hör fan inte ihop med några muslimer, inte med den där flinande blånegern heller som ser så nöjd ut. Och kan de aldrig hålla käften där ute? Oskar kastar iväg boken, ser den landa för nära Alma som skrämt tittar upp från golvet. Och sen tillbaka igen. Hon verkar pyssla med något. Hon sitter hukad över golvet precis som hon ville skydda leken från intrång.

– Men ta upp boken då.

Alma plockar ljudlöst upp boken och lägger den vid sängkanten. Utanför rummet hörs Carolans kraxande skratt.

Hon låter som en skata. Och sen Per och den andra gubben som Oskar aldrig tidigare har träffat. De liksom slirar när de pratar, som om tungan åker dålig slalom i munnen. Ännu mer skratt, skratt som nästan inte orkar fram. När som helst kan det förvandlas till gråt, eller skrik, eller hot. Om han bara inte var så pissnödig. För att komma till toan så måste han passera vardagsrummet.

– Du får ju hälsa!

Oskar blir stående utanför toalettdörren. Han känner hur blåsan trycker på. Nickar lite mot kompisen och säger hej. Pers vattniga ögon på honom.

– Det är min äldsta det. Oskar kom då!

Carola vinkar åt honom att komma.

– Måste på muggen.

– Har du en sån stor unge? säger gubben.

– Kom hit då, säger hans mamma igen.

Oskar går fram och blir stående bredvid Carola som lutar sig över soffkanten och fångar hans ena hand. Oskar tänker på fisk, de fjälliga fuktiga döda. Hans mammas ögon är glansiga och långt borta. Han skulle inte ha väntat så länge med att gå på toaletten.

– Sköter du skolan då? frågar gubben.

När han flinar ser Oskar att han saknar två tänder. Förmodligen är han inte så gammal som Oskar tror. Femtio kanske, men han ser ut som hundra.

– Nä Oskar klarar ju ingenting, eller hur? Du är så jävla sopig att du måste ha barnpassning hela tiden i plugget, flinar Per elakt.

– Du ska vara snäll mot min kille. Fattar väl vem som helst att han behöver lite hjälp när han har bott med den där, säger Carola.

Med den där så menar hon Oskars pappa. Och äntligen slutar Per hånle.

– Ja, den jäveln borde man avrätta.

Per tömmer ölen i ett svep och öppnar en ny. Oskar tror att blåsan kommer att sprängas snart. Men handen är kvar i fiskgapet, Carola vägrar släppa.

– Fatta att han tvingade min son att gå till affären och sno nästan varje dag.

– Det var inte *så* ofta, försöker Oskar.

Per har rest sig från soffan och stirrar hatiskt på Oskar.

– Du står inte här och försvarar den jäveln!

– Nej, säger Oskar lågt.

– Du kan vara jävligt glad att du får bo här istället.

– Ja.

– Din morsa är guld, fatta det.

Och äntligen släpper hon taget. Carola är så rörd att hon slänger sig om Pers hals. Oskar ser sin chans och smiter.

TESSAN

– Snart fem månader. Det är typ ett halvår! Det är ju skitlänge! Tessan spärrar upp ögonen. Som om det vore lättare att begripa. Hon är både fascinerad och skräckslagen på samma gång.

– Tjing för att vara bestman, säger Rozanna och blåser på sina frusna fingrar.

– Va?

– På bröllopet. Jag ska ha finaste fracken.

– Du kan inte vara ... Vi ska inte gifta oss!

– Ni är ju typ som gifta redan, retas Rozanna och duckar för Tessans låtsasslag, som är farligt nära att träffa en dam på väg i motsatt riktning.

Gamla stan i början av april. Tessan trodde att det skulle kännas lite vårligt att promenera längs de smala gatorna, men solen fortsätter att strejka. Ute är det bara ett par plusgrader och moln, alltså samma väder som det har varit sen snön försvann. Det verkar inte turisterna bry sig om, Västerlånggatan vimlar av människor som sakta strosar fram med kartor i händerna och blicken sökande efter sevärdheter. Tessan och Rozanna stannar utanför ett skyltfönster med många gulblåa saker.

– Tänk om man var engelsman, då skulle man liksom, hello what a fantastic shop. I really must have that amazing älg t-shirt, säger Tessan.

– Elk, rättar Rozanna. Förresten är det otroligt att ni har varit ihop så här länge. Du brukar tröttna efter ett par månader.

– Det går inte att tröttna på Set.

Tessan nickar eftertänksamt åt sina ord. Som att hon vill försäkra sig om att hon verkligen förstod det hon sa. Hon pekar på kaféet där Set och hon fikade för länge sen.

– Där hade vi vår första dejt. Gamla stan vid jul, liksom.

– Nu blev jag hungrig.

– Och plötsligt satt vi och kysste varandra hur länge som helst. Som jag vet inte, sugproppar kanske.

Tessan plutar med munnen och gör pussljud.

– Låter väldigt romantiskt, säger Rozanna ironiskt.

– Det var det! Jag blev lite förvånad för Set har en sån där lite strävare tunga men god.

– Men! Jag är verkligen inte intresserad.

– Vadå, det är väl jätteintressant? Alla tungor är ju olika, Johans är ju mjukare och kortare liksom, eller hur?

Rozanna ökar takten. Tessan önskar att hon var lite smartare. Hur kan hon glömma att Johan är Rozannas kille nu? Hon får halvspringa för att hinna ikapp sin kompis.

– Förlåt, jag menade inte ... jag tänkte inte på att Johan och du ...

Tessan drar med sig Rozanna mot kaféet medan hon försöker förstå varför hon började prata om Johans kyssar. Egentligen borde väl minnet av hur hon hånglade med Johan en kväll i höstas blekna ju längre tid som går. Men av någon underlig anledning blir det precis tvärtom. Snabba bilder av hur det kändes den kvällen återkommer mer och mer. Och det är fullkomligt förbjudet. Man drömmer inte om sin bästa väns kille, sånt är det lag på.

Tessan knuffar upp dörren till kaféet och ställer sig vid kassan för att beställa. Två skinkmackor och två varm choklad som hon betalar. De går nerför den smala trappan och hittar ett ledigt bord. Rozanna rör i sin choklad och blänger argt på Tessan.

– Du borde dra åt helvete.

– Jag ångrar tusen hundra gånger att jag hånglade med honom.

Tessan korsar händerna över bröstet och ser olycklig ut.

– Det är bra.

– Fast jag visste ju inte att du skulle bli ihop med honom ...

– Jag vet.

Rozannas mun spricker upp i ett brett leende.

– Spela roll egentligen, du är ju nästan förlovad med Set. Det var länge sen du slutade vara intresserad av Johan.

– Precis!

Låt det inte lite väl hurtigt? Tessan ska inte tänka så mycket. Hon tänker för mycket bara för att hon har varit ihop med Set rekordlänge. Hon tar en stor tugga av sin smörgås.

– Ibland undrar jag om jag verkligen gillar att vara kär, säger Rozanna.

– Det gör väl alla?

– Men jag är hela tiden rädd för att nåt ska hända. Att han ska tröttna eller så.

Tessan tycker plötsligt att Rozanna ser väldigt ömtålig ut.

– Bestman.

– Vadå?

– Om Set och jag gifter oss. Det är klart att du ska vara.

En anledning till att Tessan aldrig tröttnar på Set är att han ändrar sig hela tiden. Den här måndagsmorgonen kommer han till skolan med randigt hår. Det är verkligen inte snyggt men väldigt mycket Set.

– The zebra look, förklarar han när Tessan pillar förundrat i hans sprayade frisyra.

– Aha.

– Alltså, när jag vaknade igår så frågade jag mig själv, är du svart eller vit? Zebra, sjöng det då i skallen. Du vet, som det kan göra.

– Gör jag? undrar Tessan medan de sätter kurs mot slöjdsalen.

– När man tänker på det är zebror skämmigt snygga, som jag faktiskt. Andra djur liksom, okej hur ska jag se ut för att likna en sten, som typ noshörningarna. Medan zeborna bara, okej hur ska jag se ut för att vara snyggast? Och så skaffade de sig ränderna.

– Hur smart är det när man lever på en savann i Afrika?

– Det är vad alla tror. Egentligen bor de i vanliga hus. Fixar middag och ser på teve och sådär. Och så jobbar de på Kolmården eller på nåt naturprogram typ.

Tessan vinkar till några tjejer i åttan och börjar klampa upp för en av alla gamla stentrappor i Sofia skola.

– Man ska alltid fråga sig vilket djur man känner sig som. Det borde vara lag på sånt.

– Känner du dig som en kyckling en dag, på med fjäderna och kackla och livet blir roligare.

– Kycklingar kacklar inte.

De har kommit fram till syslöjdssalen och hälsar på läraren som rotar runt i någon låda. Tessan plockar fram sitt broderi. En halv hondjävel har vuxit fram över den vita korsstygnssduken. Set slår sig ner bredvid henne med en väska han syr åt sig själv. Tessan tycker om att vara här. Det behagliga surret av symaskiner gör henne lugn och den speciella doften av nytt tyg känns som hemma. Det är som om alla lämnar skolstressen utanför salen, här pular var och en på med sitt i behagligt tempo.

– Egentligen borde jag ha gjort den randig istället, säger Set medan han granskar den halvfärdiga väskan.

– När den där väskan är klar är du säkert en leopard istället.

– Men du måste alltid se ut som du gör nu. Som en jättefin vit tigerunge, de som finns på Eskilstuna Zoo du vet.

Tessan möter Sets blick. Hans gröna ögon lyser.

– Världens finaste tigerunge med sjukt blåa ögon.

– Vet du att vi snart har varit ihop i fem månader?

– Va?

– Fem månader. Det är ju typ ett halvår.

– Oj, borde vi ha nån kris då?

– Nej, men vi borde hitta på nåt nytt. Det kan ju inte vara samma hela tiden.

– Kan det inte?

– Det fattar du väl. Det blir ju astråkigt till slut, vi borde hitta på nåt helt enkelt.

Set ser osäker ut. Tessan viftar irriterat med nålen hon håller i.

– Äh, se inte ut så där. Jag bara tänkte.

– Okej ..., säger Set dröjande.

Oskar har varit beredd hela sitt liv. Minsta förändring hos föräldrarna får honom att gå på helspänn. En dag gör socialen hembesök och Oskars liv förändras över en natt.

Vuxna har bestämt att Hanna ska bli frisk. Själv tycker hon att verkar lättare att kasta sig utför en klippa än att börja äta igen. Men något tinar i henne, börjar bli varmt, får henne att fortsätta kä mpa.

Paulina tycker att hennes pappa är en svikare som har flyttat från familjen. Hon låtsas som att han är luft. Men hennes pappa ger sig inte och under fotbollsturneringen tvingas Paulina att lyssna.

Tessan och Set har varit tillsammans hur länge som helst och de är fortfarande lika kära! En kväll får Tessan veta något som kommer att förändra allt. Något så hemskt kan hon inte berätta för Set. Istället gör hon bort sig på Valborgsfesten ...

Våren har äntligen kommit och värmer försiktigt upp både Stockholm och kompisarna i **Klass 7B**. Och kanske kan livet bli lättare, åtminstone för somliga.

Klass 7 B

Elever från tre olika skolor blir en ny högstadielklass, klass 7B. I tre år ska de gå i Sofia skola på Söder i Stockholm, Världen, Universum.

www.wahlstroms.se

ISBN 978-91-32-16001-1

9 789132 160011